

КАЗ БУКИ ВЕСТИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 12, БРОЙ 52, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

май 2022

Трета награда в Национален конкурс за журналистика „Стоян Михайловски“ – 2013 г.
Първа награда в Национален конкурс за журналистика „Стоян Михайловски“ – 2014 г.
Първа награда в Национален конкурс за журналистика „Григор Попов“ – 2016 г., 2017 г., 2018 г., 2020 г.
Специалната награда в Национален конкурс за журналистика „Григор Попов“ – 2019 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика „Гео Милев“ – 2019 г.
Специалната награда на журито за журналистически екип от Национален конкурс „Григор Попов“ – 2020 г.
Втора награда в Национален конкурс за журналистика „Гео Милев“ – 2021 г.
Специалната награда в Национален конкурс за журналистика „Григор Попов“ – 2021 г.

Цена 1 лев

Отново признание за екипа ни!

Три Първи награди и една Специална в национален журналистически конкурс

В десетото юбилейно издание на Националния конкурс за журналистика „Григор Попов“ училищният вестник завоюва първо място в категорията „Вестник на хартиен носител“. Така редом до трите Специални награди от изданията на конкурса прибавяме и **петама** поред Първа награда за екипа ни! Освен колективното признание журналистите ни получиха и индивидуални отличия. Зина Махмудова (12б) грабна Специална награда, а Божидара Павлова (10в) и Яна Яворова (7б) се окичиха с първото място съответно в категориите „Коментар“ (9-12 клас) и „Интервю“ (5-8 клас). Може да не сме най-добрите, но по-добри от нас няма!

В надпреварата тази година сили премериха 47 колектива и 124 млади автори, разделени в три възрастови групи. Сред всички тях ние сме първенците! Темата бе „Светът под лупа“, като имаше и допълнително условие към участниците – нужно бе да се популяризира личността на Григор Попов – патрон на конкурса. Ние с радост откликнахме – чрез беседа учениците от 7б научиха повече за делото му, а в часа по история 9б клас се запознаха с приноса му в революционните борби.

Въпреки сериозната конкуренция ние отново сме оценени най-високо. Полагаме неуморни усилия винаги да се представяме на ниво и затова сме радостни от постижението си. На **стр. 2** споделяме с вас – нашите верни читатели, повече за церемонията по награждаването, която се състоя на 5 април в Разград.

Думи на раздяла

Момичета и момчета, затваряте вратата на класната стая за последно. Скоро ще ви липсват междучасията и откраднатите прегръдки в коридора, трудните контролни и напрегнатите изпитвания, ще ви липсва училището, вашето училище. Съхранете спомена за тези безгрижни и пъстри години и вярвайте, че тук сте положили стабилните основи, върху които да градите светлото си бъдеще.

На добър час, Випуск 2022!

стр. 6, 7 и 8

Слава на българското слово

Май... Време за слънце, усмивки и празници. Време, през което отново се обръщаме към миналото и си припомняме по-силно от всякога за своята славянска култура и писменост. Този така божествен елемент, неповторимо втъкан в националната ни идентичност. Словото е начало, истина, вдъхновение... Почерпете от историята на нашата азбука, вгледайте се в нейната същност, усетете я. И не забравяйте, че тя е неделима част от нас, благодарение на която можем да се наречем гордо БЪЛГАРИ.

Божидара Павлова, 10в

- ✓ Отдаваме почит към светите братя – **стр. 4**
- ✓ Разсъждаваме: как пишем в мрежата – **стр. 4**
- ✓ Проведохме езиков експеримент – **стр. 4**
- ✓ Очи в очи: малчуганите за празника – **стр. 9**

Прочетете:

- ✓ Трънливият път към знанието – **стр. 2**
- ✓ Кога злото побеждава доброто? – **стр. 10**
- ✓ Урок по дипломация № 1 – **стр. 9**
- ✓ Първокласниците ни се разделиха с буквара – **стр. 12**
- ✓ Модни изкушения / прегрешения – **стр. 11**

Нина Данаилова, 12б

Яна Иванова, 12а

Пореден успех за „В@з Буки Веди“

Грабнахме Първа награда в Десетия национален журналистически конкурс „Григор Попов“, а с индивидуални отличия могат да се похвалят Зина, Божидара и Яна

За поредна година се представихме отлично в Националния ученически журналистически конкурс „Григор Попов“! Освен първото място в категория „Вестник на хартиен носител“, което нашият училищен вестник взе, получихме и няколко индивидуални награди! В колективната надпревара се представихме с 49 и 50 брой. Зина Махмудова от 12б получи Специалната награда на Регионална библиотека „Професор Боян Пенев“ – Разград за статията си „Един боклук, какво толкова“, изречено от 7 милиарда души, не звучи добре!“ и за коментара си „Честит ви 3 март!“. Яна Янева от 7б клас е на първо място в категория „Интервю“. Припомняме ви, че тя ни срещна с актьора Веселин Плачков. Божидара Павлова от 10в също грабна първото място с коментара „COVID година. Глава 2“! По този повод СУ „Иван Вазов“ изпрати спечелилите в Разград на церемонията по награждаването, която се състоя на 5 април. Искрено благодарим, че присъствахме!

За съжаление, Божидара не успя да присъства, затова бяхме в състав – аз (Зина), Яна и ръководителката ни – Кристина Младенова. Пътят бе дълъг, но ние не го усетихме, унесени в сладки приказки. Любувахме се на пейзажите, които се редяха пред нас, и се радвахме на хубавото пролетно време. А щом пристигнахме в Разград, обядвахме бързо, направихме си малка разходка и след това отидохме да си вземем за-

служените награди!

Тази година награждаването се състоя в къщата музей „Станка и Никола Икономови“, изключително красиво и китно местенце. Творбите ни бяха оценени в раздел „Публицистика“ от комисия в състав: Димитър Петров – публицист, Галина Матева – журналист, Галина Маринова – кореспондент на вестник „Екип 7“. Почетни гости на церемонията по награждаването бяха внучката на Григор Попов – Темнуга Иванова, и дългогодишната ръководителка на клубовете „Слово“ и „Репортери“ в ЦПЛР – ЦУТНТ и инициатор на конкурса – Веселина Йотова, както и заместник-кметовете Добрин Добрев и Хабибе Расим. Ние се запознахме с тях и бяхме посрещнати топло, а по-късно им подарихме последния брой на „В@з Буки Веди“. След това започна церемонията. В програмата участваха членове на клуб „Слово“ и младата певица Дея Куманова от Школа по изкуства „Enjoy music&Art School“. Бяхме наградени подобаващо, направихме си и доста снимки. Накрая имяхме възможността да посетим Археоло-

гическия резерват „Абритуз“, подарък от организаторите, от която се възползвахме. Наблюдавахме разкопките и останките от римския град. Посетихме и Интерактивния музей „Абритуз“, който бе страховтен завършек на пътуването ни! Накрая потеглихме към Плевен, изпълнени с удовлетвореност и приятелски чувства! Пожелаваме си догодина още повече награди!

Зина Махмудова, 12б

Наградените

Зина Махмудова, 12б

... Да отпразнуваме свободата. От чуждо иго. Аферим! Това не е ли абсурдно? По този начин робското ни самосъзнание се запазва през вековете, не ни позволява да продължим напред, да сме горди от други постижения. По този начин показваме колко голяма част от историята ни играе османското владичество, как най-голямата ни гордост като народ е, че сме се освободили. Не казвам, че трябва да забравим напълно робската действителност, тя е част от историята ни и от нас самите. Но не трябва да се захващаме за нея, трябва да я пуснем, да сме щастливи, че вече сме свободни. Преминали сме през толкова много още прекеждия като народ – националните катастрофи, ако щете дори комунистическия режим, те всички са част от нас, но това не значи, че трябва да се вгълбяваме в тях...

Из коментара „Честит ви 3 март!“

Божидара Павлова, 10б

...Аз обаче обичам и предпочитам да се спирам на хубавите неща. Все пак пандемията поне на това ни научи – да не бързаме, да оценяваме всичко тук и сега и да гледаме напред с усмивка и надежда. Толкова се радвам, че станахме свидетели на най-големите културни и спортни събития – Евровизия, Европейското първенство по футбол, Олимпиадата. На първите две даже беше допускана и публика. Усети се глъчката, усетиха се радостните викове, сплотеността. И това ако не е повод да се усмихнем... Всички участници в тези грандиозни и значими събития трябваше да изчакаят цяла година, за да излязат на истинската сцена. Не е лесно да стоиш в неизвестност и да не знаеш има ли изобщо смисъл да продължаваш да работиш, ако форумът, за който толкова дълго мечтаеш, всеки момент може да бъде отменен. Всички заслужават респект, а на нашите, взели участие в тези форуми, можем само и единствено да благодарим...

Из коментара „COVID година. Глава 2“

Яна Янева, 7б

...- В Плевен Васил Левски е създал първия си комитет, а Вие сте актьорът, изиграл неговия образ. Какво е чувството да влезете в образа на такъв велик българин?

- Чувството да влезеш в образа на Васил Левски е чувство на чест, чувство на дълг, чувство на отговорност. Чувство дори на такава премерена и осъзната гордост, че тъкмо ти си избран да бъдеш този герой. Лек уплах има в началото и въобще през цялото време, дали ще отговориш на своите очаквания за представата си за Васил Левски...

- В „Пътят на честта“ изиграхте контрастна роля на Левски. Влязохте в ролята на Киро Християнина – влиятелна фигура от подземния свят. Как успява един актьор да влиза в различни роли и какво му коства това?

- За Киро Християнина и друг тип роли не е толкова страшно, все пак ние сме актьори и влизаме в различни образи, които понякога не ни правят горди от това, което правим на екран, и не се сещаме с добро чувство за тези образи, които изиграваме по този начин...

Из интервюто с Веселин Плачков

Цената на знанието

Човек се учи през целия си живот. Никой не се ражда научен, никой в залеза на своя ден не казва: „Разбрах всичко и знам всичко!“. Животът сам по себе си е урок, но докато в училище първо е преподаден урок преди изпита, то в живота е първо изпитът и после урокът. Дали ние търсим знанието? Дали го оценяваме? Нима получаваме знание само в училище?

Знанието е болезнено

Много от нас търсят знанието. То е навсякъде. Знанието започва с училищния учебник, но съвсем не свършва с него. То продължава през книгите, пътешествията, думите на по-опитните от теб, помалките деца, растенията, природата. Знанието е навсякъде, но не всеки го разбира, защото, за да разбереш нещо, трябва да му отделиш най-ценното, което притежаваш – време. Много от нас бързат, преследват вятърни мелници, отказали са се да разберат света. Знанието е болезнено. Колкото повече знае човек, толкова по-тъжен е той. Осъзнаването и отказването от доскорошния поглед върху света може да са объркващи и трудни за приемане. Но колкото и уютен да е мракът, отказвайки знанието, ние се отказваме от бъдещето, от напредъка на обществото, просветата и светлината.

Забравяме цената, която сме платили и която плащаме, за да притежаваме знанието. Забравяме, че

някога хората са живеели в рая, но са били изгонени и наказани заради желанието за знание, което е било по-силно от чувството за сигурност. Може би някои от нас биха предпочели да се върнат, да водят вечен, сигурен и спокоен живот в незнание. Но дали наистина живеем тогава? Не! За да живее човек, той трябва да разбира живота, да се опитва да си обясни заобикалящия го свят, да хваща всяка възможност.

Знанието е вечно

Знанието е важно, но какво точно е знанието? Според Българския тълковен речник знанието е съвкупност от факти от една област, които едно лице е усвоило. Знанието е нещо много специфично. Всяка работа, която е наша, може да бъде свършена и от друг. Знанието е нещо, което само ние сами можем да научим за себе си и нещо, което можем да предадем само ако искаме. Нещо, което остава завинаги с нас, нещо, което може да ни увековечи, което да остане дори когато нас вече няма да ни има.

Невежеството е асфалтиран и лесен за ходене път, но по него никога не растат цветя, както по дългия и труден за ходене път на знанието. Най-великият дар, който човечеството някога е получавало след шанса да дишаме и да сме тук, е възможността за неограничено знание и самоусъвършенстване.

Вяра Димитрова, 10б

„Вазов“ с представител на Национален кръг на олимпиада

Вяра Димитрова от 10б клас се класира на Националния кръг на олимпиадата по история, който се проведе на 8 април. Ето докъде стига човек, когато е постоянен и устремен към знание. Поздравяваме Вяра!

- Как ти се стори Националният кръг? Доволна ли си от представянето си?

- Като всяка една Национална олимпиада и тази по история не беше лесна, но ако отделиш от времето си и се готвиш усилено – няма какво да те затрудни. Времето между обявяването на резултатите от Областния кръг и датата на провеждане на Националния не беше много. Включеният материал беше доста, определено беше предизвикателство за мен. За представянето си мога да кажа, че съм доволна, дори още да не знам резултатите, защото направих всичко, което можах.

- Как се зароди любовта ти към историята?

- Още от малка много обичам историята. Започнах да се задълбочавам в нея от 9 клас, когато моята учителка – г-жа Людмила Паргова, запали пламъка на знанието у мен. Тя е много добър оратор, който те стимулира да знаеш и да четеш повече. Обичам да гледам на историята като на възможност, която толкова много поколения българи под османско робство не са имали. Тези хора също са искали да знаят откъде идват и дали винаги са били роби, всявало ли е тяхното име страх на бойното

поле, имали ли са велики владетели. Всички те са умрели, без да могат да си отговорят на нито един от тези въпроси, затова да не учим история днес или с лека ръка да казваме, че „просто не ни се отдава“ е тъжно и несериозно.

- Какво би посъветвала всички, на които тепърва им предстои да се занимават с история?

- На всеки един предмет, особено на историята, трябва да се посветиш, да отделиш много време и енергия, защото знанието е нещо, което остава с теб завинаги. За да постигнеш нещо голямо, трябва да жертваш много неща и да излезеш от зоната си на комфорт, но накрая всичко си струва.

Ана-Мария Христова, 10б

Видяно и чуто

Малки художници

Четвъртокласници взеха участие в конкурс за детска рисунка по повод Националния празник. Конкурсят „Освобождението“ се организира от

над 20 години и дава възможност на ученици да пресъздават величест-

вени моменти от борбите за освобождение. Александър Антонов (4а), Александра Хинкова (4а), Ивон Христова (4а), Ивайла Йосифова (4б) и Никол Митева (4в) се представиха достойно със своите рисунки, които започнали да подготвят още от месец февруари. Те получиха грамоти от зам.-директора София Димитрова.

Победителите в Spelling Bee 2022

В края на февруари в нашето училище се проведе десетото издание на състезанието по правопис на английски език Spelling Bee 2022. В категорията Spelling Bee Junior победи Богомил Димитров от 4а клас, а в Spelling Bee Senior първо и второ място заеха Ана Постълуйейт от

5б и Марина Петкова от 7а клас. Отличното им представяне продължи и на регионално ниво. Следващият кръг на Spelling Bee се проведе в Ловеч в края на март. Ученичките бориха знания в различни групи с над 30 участници. Ана зае почетното четвърто място, а Марина стана първа сред участниците, класирали се втори. След това постижение тя се класира за последния етап от състезанието – Марина достигна до Националния кръг! Той се проведе на 16 април в София и в него взеха участие само най-добрите 24 ученици от цялата страна. Марина се представи повече от достойно! Поздравяваме я за отдадеността и смелостта!

В@з Буки Веди

За да сте винаги в крак с новостите във „Вазов“, посещавайте редовно сайта на училището: <https://www.suivanvazov.com/>

Щипка талант

Ако готвенето не ви се отдава, то със сигурност обичате да похапвате всякакви изкушения. Вероятно понякога сте попадали на клипчета в социалните мрежи, на които показват сладкиши и различни ястия, които ви примамват. Именно такива вкусотиини, радващи око, носещи наслада на сетивата, приготвя моя съученик Крисиян Симеонов от 7б. Понеже сме виждали и хапвали от тях, ние често го наричаме „бъдещия шеф готвач на България“. Ще ви разкажа повече за него и хобито му.

Шеф Симеонов обича да експериментира в кухнята. Обясни как е започнал да се занимава с готвене – впечатлил се е от пилешката супа на баба си, това е отключило неговия интерес. Беше ми любопитно да разбера какво е първото нещо, което се е опитал да приготви в кухнята и дали се е получило. Крисиян сподели, че се е опитал да направи омлет, но без успех, защото яйцето се е разтекло. Разказа ми и за едно от най-забавните си преживявания в кухнята. Когато в 6 клас е

пишел домашното си по български език, в учебника имало рецепта за палачинки и си рекъл: „Защо да не направя палачинки по рецептата от учебника?“. Купил продуктите и започнал да твори. Всичко вървяло добре, докато не забелязал,

че палачинките са твърди като камък. Помислил си, че има нещо сгрешено в рецептата, но открил начин да реши проблема. Затоплил палачинките и ги залял с ядовит сироп. Готвенето му доставя удоволствие и го кара да се чувства добре. Инте-

ресен факт е, че експериментира с храна, останала от обяд, и така си прави следобедни закуски. С помощта на майка си той приготвя и много шоколадови изделия. Веднъж момиче от класа имаше рожден ден и той ѝ донесе кексчета, направени от него, а по случай коледните празници беше приготвил чудно украсени бисквитки, с които почерпи целия клас. Крисиян сподели, че предавания като „Master chef“ и „Hell's kitchen“ го вдъхват и го карат да продължава да твори в кухнята. Интересните ястия, които участниците приготвят, и завършеният вид на чиниите им, той определя като изкуство. Моят съученик обаче е богат на мечти. Той не желае да стане готвач, а иска да бъде лекар. Готвенето е негово хоби, с което винаги ще му е приятно да се занимава. Днес мечтае да приготви пица по чикагски, а любимото му творение е тортата за тринадесетия му рожден ден, от която хапва цялото му семейство.

Катерина Тодорова, 7б

Обичайте спорта и гонете целите си

Марин Костов от 9б клас спечели трета награда в областния конкурс за есе на тема „Спортът – възпитател на всички поколения“, организиран от фондация „Спортен Плевен“ с директор Николай Иванчев. Надпреварата е с адрес учениците от 8 до 12 клас. Всички отличени са получили грамоти и парични награди от Стойка Кръстева – нашата Олимпийската шампионка по бокс от Токио 2020. Тя е и част от журито, оценявало есета.

Ние честитим наградата на нашия съученик и се присъединяваме към нейните пожелания – спортът възпитава много качества и е време да излезем навън и да се възползваме!

В@з Буки Веди

Вазовци с отличия по карате

Знаем, че нашите ученици обичат да спортуват и достигат до големи отличия в различни спортове. Този път добрите резултати са в каратето

Цветозара Симеонова от 7а и Максим Моисеев от 7б клас се завърнаха с няколко отличия от състезанието по карате в Лесковац, Сърбия. Занимават се с този спорт от година – година и половина, като оттогава се подготвят здраво за този момент. И двамата имат

златни медали от отборно кумите. Цветозара е спечелила бронзов медал на ката, а Максим – сребърен на ката и бронзов на кумите спаринг. Можем да им пожелаем само да продължават да тренират, да печелят още такива големи отличия и

чите и станаха първи. За всички обаче проектът не беше просто състезание, а извор на нови знания, приятно и забавно изживяване от работата в екип. „Днес е по-важно от всякога европейските граждани и особено младите хора да знаят на какви принципи е изграден Европейският съюз, какво прави и как работи за тях.“ – смята госпожа Иванка Ватова, основен организатор и двигател на проекта. Не ни остава друго освен напълно да се съгласим с нея и да пожелаем на всички досегашни и бъдещи участници да не спират да бъдат

активни и да се интересуват от историята и структурата на институциите, върху които се гради модерният свят.

Божидара Павлова, 10в

Второкласници със златни медали от Национален конкурс

Срещнахме се с Рая Манчева, Теодор Радуловски, Евгени Лазаров, Антонио Йотов и Александър Новески от 2г клас на СУ „Иван Вазов“ с класен ръководител г-жа Снежанка Лишкова и г-н Преслав Гайдарски от Клуба по роботика. Те заедно ни представиха проекта си „Заедно можем да дадем шанс на пчелите“.

Учениците от 2г клас, с помощта на своя класен ръководител – г-жа Снежанка Лишкова, и г-н Преслав Гайдарски – ръководител на Клуба по роботика, ни разказаха за проекта си „STEAM art инсталация „Заедно можем да дадем шанс на пчелите“, който участва в 5-ия Национален конкурс SUPER STEM България 2021. С него нашите ученици станаха златни медалисти. В началото на месец март младите надежди получиха своите отличия от директора на училището – Димитър Митев.

През лятото малките ученици са били на лагер по роботика. По време на разходките си сред природата за първи път остават заинтригувани от пчелните създания. През месец октомври интересът им нараства, когато от читанката научават още любопитна информация за тях. Това ги провокира да търсят и други сведения от енциклопедии и различни източници и силно да се вълнуват от съдбата на пчелите. Тези първи стъпки поставят началото на техния проект. След усилената подготовка, старание и желание учениците първоначално са определени за областни шампиони, а след това печелят златните медали в направление SUPE STEAM (Art).

Пътят към победата е труден, но успехът е заслужен и категоричен. Основната цел на проекта е да образува обществото ни за огромното значение на пчелите в нашият свят и да ни запознае с голямата опасност от изчезването им и то в резултат от човешка дейност. Инсталацията се състои от шест модула, изградени върху шестоъгълна маса, която е представена под формата на пчелна пита. В проекта са представени последова-

телно огромното значение на пчелите за природата и човешкия живот, проблемите, пред които са изправени, и вредите, които им нанася човешката дейност. В първите два модула Рая и Теодор пресъздават пчелен кошер и пчели, изработени с помощта на хартия и живи растения, за да представят пчелите и значението им в природата. В третия модул Евгени включва алармен сигнал. Чрез него иска да покаже огромното значение на пчелите, което се отразява най-силно върху растенията, които без опрашване могат да изчезнат. В следващия модул Антонио използва научен експеримент със сода бикарбонат и оцет, за да представи вредната роля на пестицидите. Показани са „хиляди умрели пчели“, посетили „отровни цветя“. В последните два модула Александър представя друга опасност за пчелите – унищожаването на естествените им местообитания. С

помощта на Lego Mindstorms EV3 е изработено изкуствено слънце и в средата има сглобен часовник, който измерва „времето на унищожение“.

Здравето ни е тясно свързано със състоянието на околната среда. Човечеството не може да се върне назад, затова нека спрем да създаваме свят, в който бедствията неминуемо ни застигат. Заедно можем да дадем шанс на пчелите!

Яна Янева, 7б

Десетокласници поставиха рекорд в пъзел стая

На 28 март нашето училище се включи в още един невероятно интересен и полезен проект – пъзел стаята „Европа – от легендата до днес“. 418 стая беше преобразена в истински лабиринт, съставен от множество загадки под формата на карти, пъзели, картини, предмети и снимки. Възможност да се включат имаха учениците от 7 до 12 клас, а СУ „Иван Вазов“ беше представено от 3 отбора, съставени от десетокласници, обучавани от господин Горан Делиев. Александра Кончарска от 12в участва като доброволец към фондация „Съв-

ременна плевенска медия“. Участниците трябваше да отговарят на разнообразни въпроси от легендата за Зевс и Европа до създаването на Европейския съюз и неговото развитие във времето. Първият отбор бе от ученици от 10в клас – Божидара, Деметра, Кристиан и Албена първи откъснаха вратата на преобразената си стая. Времето, за което се справиха с всички 12 загадки (като 12-те звезди, греещи на европейското знаме) беше 18 минути от максималните 60. Следващият отбор на класа – Мария Албуд, Христиана, Георги и

Почит към светите братя Кирил и Методий

Празнуваме 24 май

Как започва всичко?

Има сведения, че още през XII в., след като братята Асен и Петър вдигат успешно въстание и възраждат българското царство през 1185, на следващата година, по инициатива на епископ Василий, решават да ознаменуват годишнината от идването на учениците на Кирил и Методий в България. Същинското начало на честването на празника е поставено през Възраждането. На 11 май 1851 г. по инициатива на Найден Геров в училището „Св. св. Кирил и Методий“ в град Пловдив се организира честване в прослава на светите братя. През 1857 г. празникът се провежда и в църква в Цариград, въпреки трудностите. На следващата година в Пловдив отново има чест-

ване, което се отбелязва с тържествена служба в църквата, произнасяне на слово и за първи път се поднасят пролетни цветя пред портретите на светите братя. След това празникът придобива популярност и започва да се чества всяка година от 1859 г.

През 1863 г. става официален църковен празник.

След Освобождението в Княжество България честването става училищен празник. На 11 май не се провеждат учебни занятия. Сутрин учениците отиват в училище и поднасят венци пред портретите на солунските братя. На 15 април 1892 г. Стоян Михайловски завършва стихотворението „Кирил и Методий“ с първи стихове „Върви, народе, възродени“. Девет години след издаването на произведението, през 1901 г., на учителя по музика Панайот Пипков е дадена задача да напише песен, която учениците да изпеят на приближавания празник в памет на Кирил и Методий. Той все не успява да намери подходящ текст за песента,

но на 9 май забелязва, че един от учениците му чете стихотворение в часа му. Той го взема и още на половината от стихотворението измисля музиката. Записва я с тебешир на дъската и на празника цялото училище я запява. На 11 май 1901 г. за първи път песента „Върви, народе, възродени“ е изпълнена в Ловеч като празничен химн. През 1916 г. е въведен Григорианският календар и празникът започва да се чества официално на 24 май.

Десислава Гюрецова, 7а

Паметници на Кирил и Методий в България и по света

На 24 май честваме Денят на светите братя Кирил и Методий. В тяхна памет са издигнати десетки паметници както в страната, така и в различни европейски държави, на които можем да поднесем цветя за празника. Може да се поклоним пред делото им в градове като София, Казанлък, Пловдив, Асеновград, Пазарджик, Стрелча, Добрич, Враца, Благоевград, Плиска и много други.

Най-старият паметник в България е в Казанлък, създаден през 1934 г. от учителя Иван Тополов. Намира се в двора на Хуманитарна гимназия „Св. св. Кирил и Методий“.

В Плевен имаме само един барелеф на двамата братя. Монтиран е през 1997 на сградата на Окръжен съд, но през 2017 е преместен и поставен върху колони от мрамор на улица „Св. св. Кирил и Методий“.

В Русия 24 май се чества като „Ден на славянската писменост и култура“ и „Ден за възпоменание на славянските първоучители Кирил и Методий“. Празникът е възроден през 1986, а е

обявен за официален през 1991 година. Първият в Русия паметник на славянските първоучители е издигнат в Мурманск през 1990 г.

Най-ранните скулптури на двамата братя са създадени в днешна Чехия и Словакия. Много на брой са паметниците именно в тези две държави, в които през XVIII век изкуството се развива с желание за постигане на културна независимост. Обикновено братята биват изобразявани в цял ръст, с кръст и книга в ръце. В катедралата „Св. Вит“ в Прага има бюстове на създателите на азбуката, изработени от Петер Парлер. През 1870 година в параклиса „Св. Йоан Предтеча“ са поставени мраморни статуи на славянските учители. Върху дъбовите врати на Возмутския параклис заемат централно място сред редицата просветители на чехите, а под фигурите им е изобразена срещата им с папа Адриан II. Сред останалите в Прага се откроява бронзовият релеф, намиращ се на централните врати на храма „Св. Кирил и Методий“. Там е

от 1879 г., а две големи дървени статуи са поставени в олтарата през 1936. Тези паметници ни припомнят и не ни позволяват да забравим за делото на светите братя. Чрез тях изразяваме уважение, благодарност и почит.

Цветозара Симеонова, 7а

Гледна точка

Ma4no ni e za balgarskia ezik

Или как пише българинът в мрежата

Струва ми се, че различните народи по света пишат на собствените си езици, сякаш само ние – българите, ползваме други начини на изразяване. Някои пишат с латински букви, други – доста неграмотно на родния си език, а трети употребяват едновременно в речта си български и чужди думи. Защо е въпросът и какво поражда това писане? Нека разгледаме как пише българинът в чатовете.

Писане на български с латински букви или т. нар. шльокавица
пр.: Kakwo stawa 4ovek???

Доста от младото поколение използва този начин на писане. Причината според мен е мързеливостта да превключват от единия на другия език. Да, може и да е по-бързо, но със сигурност не представя пишещия в добра светлина, затова трябва да го избягваме.

Съкращаване на думи

пр.: Мн ми хар игр вчера
Разбира се, отново успяваме да се изразим по-бързо, но не бива да съкращаваме всяка дума, защото може да забравим как се пише някоя, а и това изобщо не помага за развитието на речника ни. Не на последно място – рискуваме да бъдем погрешно разбрани.

Неграмотно писане

пр.: Момчетата който получиха оценки убихаха географския материал.
За подобно писане, за жалост, няма никакво разумно обяснение, освен че някой не е внимавал в часовете по български език.

Правопописните грешки са очевидни, а ще поставите ли запетай? Писането и изказването ни показва какви хора сме. Винаги трябва да помним поговорката „По дрехите посрещат, по ума изпращат!“.

Използване на чужди и български думи едновременно

пр.: Вдигнах **левел** миналия **гейм**.
Може и да изглежда, че чуждите думи разнообразяват речника ни, но не и когато за понятията, които назовават, има български съответствия. Такива думи се наричат чуждици. Не е хубаво и не трябва да ги използваме в ежедневието си, защото така забравяме езика си.

Да, може да има десетки начини да направим писането по-лесно, по-бързо, но това не означава, че трябва да пренебрегваме своя чуден и прекрасен роден език. Нека се изразяваме в мрежата на български език – с кирилски букви, с домашни думи и грамотно!

Ира Карабибéroва, 7в

Езикът и поколенията

*Езикът е като жив организъм – непрекъснато се изменя. Покрай развитието на технологиите в него навлизат нови думи, а други постепенно спират да се употребяват. Това най-често са думи, назоваващи неща от бита на хората в миналото. За пример ще дам остарялата дума **нощви** – дървен съд за замесване на тесто. Други думи пък спират да се използват активно в езика, защото това, което означават, започва да се назовава по друг начин. Днес казваме **vlak**, а не **трен**, война, а не **бран**.*

Реших да направя един езиков експеримент и да проверя доколко възрастните са в течение с навлизащите в езика думи и дали остарелите думи са познати на моите връстници. За целта сблъсках две различни поколения. Баба ми (68 години) и братовчедка ми (13 го-

дини) се питаха за значението на различни думи. Баба ми задаваше остарели думи, а братовчедка ми – думи, които често използват тийнейджърите. Препитаха се за думи като **карфица** (топлийка), **тепсия** (тава), **вайкам се** (оплаквам се), **подкокоросвам** (провокирам ня-

кого да направи нещо); **стайлинг** (моден стил), **вайргъл** (популярно), **инфлуенсър** (човек, който влияе на другите), **лагва** (забива) и др. В началото двете бяха наравно – без нито една точка, но в края баба ми записа три точки, като позна думите **инфлуенсър**, **стайлинг** и **кифла**.

Причината баба да познае част от думите е, че те сега навлизат в езика и се използват много често. Докато думите, които братовчедка ми трябваше да познае, са остарели, вече не се използват и е нормално сегашното поколение да не ги знае.

Стефания Петрова, 7б

Докъде стигнахме?!

Топ 10 Най-използвани думи/фрази от тийнейджърите

1. Брат

„Брат това, брат онова...“ – чувам това всеки ден и по толкова пъти и си обещах да не го казвам никога. От толкова много обръщания, какво избрахме ние? Брат.

2. Такова

„Едно...такова, не знам и аз какво.“ Спомням си, че в един учебен час миналата година изпитвах мой съученик и той отговори на един от въпросите с „Онова... Такова...“. Нашият преподавател, видимо раздразнен, отговори „Да, таковата на таковата, на онаковата!“.

3. Дано

„А дано, ама надали.“ – една от най-често използваните фрази преди да ни върнат тестовите.

4. А?

„А? Я пак.“ – директен превод: „Може ли да повториш?“.

5. Да не би да полудя?!/Ти луд ли си?!

„Ти луд ли си?! Никакъв шанс.“ – всеки ден го чувам, след като на някого му хрумне шантава идея.

Другият случай на употреба е, когато някой изрече такава простотия, че всички се чудят сериозен ли е, или не.

6. Като

„И аз бях като, и тя беше като, и те бяха като ...“

7. Бумър

Бумър се използва за по-възрастен човек, който или не разбира от технологии, или е досаден.

8. Кофти/тъпо/смотано

„Много кофти/тъпо/смотано“ – през точно 5 минути се използва една от тези фрази.

9. В буквалния смисъл

„Буквално“, „в буквалния смисъл“ се използва във всяка една ситуация, независимо от темата на разговора.

10. Яко

Тази паразитна дума е една от най-използваните не само при тийнейджърите, но и от почти всички възрастови групи.

Марина Костова, 8г

Българска следа

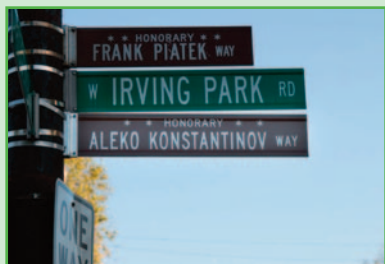
Замисляли ли сте се някой път какво място имат българите в световната история? Къде се помнят и почитат те сега? С този материал ще се опитам да ви дам един наистина интересен, интригуващ и донякъде изненадващ отговор. Имена на значими наши сънародници се крият почти на всяко ъгълче в едни от най-големите и силно развити градове по света. Вашингтон, Чикаго, Рим... Списъкът със сигурност е дълъг и вероятно тепърва ще бъде удължаван.

Кръстовище „Димитър Пешев“, Вашингтон (Dimitar Peshev Plaza, Washington)

От 2013 година насам „Димитър Пешев“ се назовава кръстовището непосредствено до българското посолство във Вашингтон. Само по себе си кръщаването му може да се тълкува като значимо събитие, поради факта, че повечето улици в града се именуват единствено с букви и цифри. Големите площади носят обикновено имената на важни личности от американската история. Още повече, че въпросното кръстовище се намира в самото сърце на влиятелната и обаятелна столица. Но защо точно Димитър Пешев? Министър на правосъдието в първия кабинет на Георги Кьосеиванов (1935 – 1936 г.) и двукратно замасщ длъжността подпредседател в XXIV и XXV Обикновено Народно събрание, той успява да спаси десетки хиляди български евреи от трагична гибел през 1943. Действията му обаче винаги са предизвиквали разногласия. Дори и в наши дни продължава да се спори за тях от морална гледна точка. И все пак Димитър Пешев си остава „човекът, който спря Хитлер“, както го нарича италианският историк Габриеле Нисим. Свидетелства за уважението към него са още площад в Киев, носещ неговото име, и Пешев рид на остров Ливингстън в Южните Шетландски острови.

Кръстовище „Алеко Константинов“, Чикаго (Aleko Konstantinov Way, Chicago)

Ето и второто българско кръстовище в Америка – този път носещо гордо името на Щастливеца, създал едни изключително важни и отрезвяващи за българското съзнание произведения: „До Чикаго

и назад“ (1894) и „Бай Ганьо“ (1895). Идеята идва от генералния консул в Чикаго през 2017 г. Този район в Чикаго е сякаш пропит с българщина – там се намира Първи български център, където днес се събират творците от Съюза на българските писатели в САЩ и по света. Не бива да пропускаме и църквата „Света София“ и факта, че именно на това място са живели мнозина български емигранти, вдъхновени не от какво да е, а от именития първи български пътепис, който продължава да вълнува читателите поколения наред. Нос Алеко на антарктическият остров Ливингстън също носи името на великия българин.

Улица „Васил Левски“, Болгаре (Via Vasil Levski, Bolgare, Lombardia, Italia)

Сравнително нова е вестта за българската улица в италианското градче Болгаре, област Ломбардия. Идеята е на генералния консул в Милано и датира от октомври месец миналата година. Освен признанието, което отдава града на Апостола на свободата, кръщавайки улица на негово име, е невероятна и историческата следа, която имат българите тук. Смята се, че връзката между името на градчето и българите се крие още в VI век, когато Алцеките българци се появяват в тези земи вследствие на разпада на Стара Велика България. Днес

Болгаре е малък град, с около 7000 души население, и се намира в съседство на град Бергамо. Името на Апостола обаче далеч не се извисява само в Болгаре. Още безброй площади и улици, наред с българските училища „Васил Левски“ във Валенсия, Палма де Майорка, Кишинев, Лас Вегас, Лондон, Париж и Сан Диего не забравят този смел герой, имал дързостта да постави националния идеал и народа си над всичко останало в своя кратък, но изпълнен със смисъл живот.

Улица „Плевен“, Лондон (Plevna Road, London)

Ето че и дори Плевен има своето заслужено място, и то не къде да е, а в самата британска столица! В Лондон има две улици, наименувани „Plevna Road“, в знак на почит, предизвикана от историческите събития по време на продължителната обсада на града през 1877 г. Леката промяна в името идва от това, че по онова време градът е бил популярен с това свое руско название.

Това е една съвсем малка част от всички важни паметници по света, посветени на българите и на българското! Създадени, за да съхранят и запамятат спомена за героични дела и за да напомнят тихо за тънки, но силни исторически нишки, всички те са своеобразен пантеон на българското. Източник на знания, размисли и вдъхновение. Ако и вие знаете за още такива паметници, пръснати по всички краища на Европа, Америка, Азия, споделете ни ги! Нека ценим своето и нека си предаваме всеобщата национална гордост и памет!

Божидара Павлова, 10в

Хвърчащата класна стая

Учениците от „Хвърчащата класна стая“ пристигат и в нашето училище. Това са паралелките, които нямат класни стаи и използват всяка минутка, за да стигнат от едно място до друго. Определено това не е лесно, но ние помолихме учениците от 7б и 7ж клас да погледнат от хубавата страна на нещата и да споделят за някои интересни и забавни истории, които са им се случили в последно време.

Някои учители ги наричат по специален начин. Като пример посочиха госпожата по география – Стефка Цветанова, която ги нарича „летищите холандци“. Доста често се случва някой да забрави нещо в чужда стая. В началото едно момиче сподели, че е загубило една от обувките си за физическо. Дори докато ни разказваха тези истории, се появи учителка, искаща да върне нечий несесер, забравен в класната стая на нейния клас. Друго момиче от 7б ни разказа следното:

„Всичко се случва много динамично. Времето ни е ограничено и винаги трябва да сме много организирани. Понякога се случва обувки да се запилеят някъде по

маршрута ни или пък някоя друга тетрадка да се установи в нечия стая. Случвало се е стаи да са заети, тогава става по-сложно, но винаги се намира някоя, в която да се настаним. Веднъж в едно междучасие малко се разпадна един шкаф или по-точно вратата му, обаче се оказа, че си е бил така. Друг път пък за малко да скършим едно висящо цвете. Понякога се озоваваме наред някое огромно задръстване и тогава не е много приятно. Първите дни определено бяха най-трудни, тогава още не бяхме свикнали и имаше случаи, в които наистина закъснявахме. При шкафчетата ни не беше различно. Понякога си удрахме главите в някоя вратичка, но сега не е чак така. С времето свикнахме. Дори не осъзнаваме колко бързо се придвижваме. Последните междучасия са най-тихи. Единственото нещо, което се чува е „После в коя стая сме?“.

Със сигурност ежедневието на нашите приятели не е лесно, но е хубаво, че умеят да погледнат и с усмивка на тези интересни за тях времена.

Марина Петкова, 7а
Цветина Данчева, 7а

Преживяно

Барселона е винаги добра идея

Барселона, или както често е наричана – градът на Гауди, е много повече от просто модерен европейски град. Космополитна, оживена, пъстра и ритмична, тя сякаш никога не спи и всеки път е готова да ви изненада с невероятни гледки и непредполагаеми емоции. Архитектурните чудеса на именития архитект като Sagrada Familia, Park Güell, Casa Batllo впечатляват с мащаба и необикновеността си. Морето се усеща навсякъде, дори и на най-отдалечения връх пак ще доловите свежия бриз и неповторимия аромат на кедрови. А храната – разнообразна и причудлива като самата Испания, е удоволствие и наслада, които се помнят вечно.

Такава видях Испания през хладния край на март и ветровитото, но слънчево и обнадеждаващо начало на април. Още с кацането на самолета се почувствах сякаш на

на каталунски (който е съвсем близък, но въпреки това отличаващ се от испанския, който също е официален език в Каталуния), но заговаряйки на испански, повечето много се радват и сякаш започват да те приемат като част от тях. Булевардите са квадратни и просторни, отрупани с най-различни и интересни магазини. На всяко ъгълче чака ароматна пекарна, където потокът от хора е непрестанен през целия ден и освен висок смях на чаша кафе, могат да се видят и много младежи и хора с книга или лаптоп под ръка, довършващи учебни или работни ангажименти. И ако през деня слънцето ни помага да видим всяко красиво кътче от прекрасната Барселона, през нощта става още по-магично. Високите монументи се извисяват над града с всевъзможни светлини и ефекти, които остават без дъх всеки минавач. Чаша сангрия, паея и малко музика и Испания остава в сърцето завинаги!

¡Gracias, España! ¡Siempre en mi corazón! ¡Ojala que nos vemos muy pronto!

Божидара Павлова, 10в

Ще дойдете ли с нас на бала?

Вълнуващи последни дни в училище за дванадесетокласниците. Учениците от 12а и 12б поканиха своите класни ръководители на бала по нетрадиционен начин и запечатаха преживяването.

За да спретнат изненадата на своя класен ръководител, учениците от 12а първо се постаряха да притеснят Горан Делиев. С цел да дойде бързо-бързо пред централния вход на училището, те го заблудиха, че са се провинили. Благородната шега сполучи! От 12б пък създадоха работа на Галина Димитрова, възлагайки ѝ да попълни кръстословица.

В@з Буки Веди

На раздяла

Последният звънец удари за вас, Випуск 2022! Предстои да напишете нова глава от своя живот.

Съхранете устрема в душите си! Успявайте! Бъдете!

„Вие нищо не знаете, но това си го знаете!“

Горан Делиев за 12а клас

„Като нимади ние скитахме се, изгубени сред чуждите английски земи... Но появи се нашият своеобразен хан Аспарух – Горан Делиев, който даде началото на нашата история и каза: „Тук ще бъде 9а клас!“ Събра ни той и ни показа, че противоположностите се привличат – създаде неподправено семейство. Заедно преминахме през войни и революции, изкуство и наука, преоткрихме нови светове, но се докоснахме и до древните. Сменихме две столици, докато не открихме своето малко райско кътче – нашата последна класна стая. Там, където вече ни очакваше D-то на нашето A ... DA! (а може би AD?). Понакога имаме неразривателства, но накрая винаги преоткривахме пътищата си един към друг. Въпреки контрастните си цвятове, ние успяхме да пресъздадем нашия исторически момент в картина.“

Из документи за създаването на 12а

Нашият отличителен момент като клас беше последният споделен с нас рожден ден на класния. Всички се събрахме с една обща цел – да оставим приятен спомен в сърцето на любимия учител. Най-незабравимото в този момент беше това, че успяхме да сме причината за детската радост в очите на нашия отдавна пораснал приятел...

Другарю Делиев,

Знайте, че ако решите да установите свой режим, ние ще бъдем Вашите най-верни последователи. Искрено Ви благодарим за всеки споделен момент и подадена в нужда ръка. Вие бяхте не просто наш учител, но и наш приятел и семейство!

12а клас

Уважаеми ученици!
Млади приятели!

Пет учебни години отлетяха като миг, пет години, през които бяхме заедно и в трудности, и във весели моменти, и в спорове, но се научихме да бъдем приятели. Настъпна време да се сбогуваме с училището, но уроците няма да свършат с последния звънец. Усмихнете се и забравете ситуациите, които са ви огорчавали, контролните, тестовите и неудовлетворителните оценки. Сега, навлизайки в училището на Живота, ви предстои най-трудният тест без подсказване и преписване, но аз вярвам, че с придобитите знания и умения ще го издържите и усилията ви ще се увенчаят с успех. Затова дерзайте! И нека предстоящите студентски години бъдат продължение на вашата младост, енергия и жажда за емоционални изживявания. Пожелавам ви криле, полет на душите, огън в сърцата и безкраен оптимизъм. Младостта е ваша, бъдещето е ваше. Преследвайте и сбъдвайте и най-дръжките си мечти, но запазете добротата у себе си, искреността и отзивчивостта си, бъдете все така истински и смянящи да намирате красотата в живота. А аз... с много обич ще си мисля за вас, ще си припомням моменти, в които сте ме разсмивали и ядосвали, зареждали сте ме с емоции и сте ме радвали, мой последен и толкова многоцветен 12Б! И на финала – обещайте ми да бъдете ЩАСТЛИВИ! И когато след години се срещнем отново, ще проверя дали спазвате обещанието! Попътен вятър, мили момичета и момчета!

Галина Димитрова, класен ръководител на 12б

Зубъри. Такова име ни беше дадено в далечния девети клас от Горан Делиев. Тогава се дразнехме, днес осъзнахме, че е истина и даже се гордеем с това. Харесваме хубавите оценки, но не бихме посветили живота си на тях. Щастieto ни е по-важно от успеха в Школо. В осми клас бяхме на принципа „всеки за себе си“. Сега се разделяме като голямо семейство. Истината е, че това, което ни сближи, бяха шуротните. Няма да е лъжа, ако кажем, че в началото господин Митев беше в класната

ни стая повече, отколкото в кабинета си. И когато бяхме изгонени целия клас, разбрахме, че сме едно – заедно в доброто и в лошото. Това се оказа повратният момент, след който се сближихме. Най-вълнуващите ни спомени са свързани с ескурзиите, пликите, кюфетата, шамарите, семките под дивана, изхвърлените обувки, войната с мандарини, тубата с капачки и прозореца на раздора. Животът ни в училище беше като 5 сезона на „Игри на волята“. Затова и бихме поздравили тези, които ще дойдат на нашето място другата година, с песента на AC/DC „Highway to Hell“. Но определено разбрахме, че всички правила са създадени неслучайно и за наше добро. Затова и поднасяме огромни благодарности на училищната администрация за вниманието и грижовността, с които се отнасяха към нас. Благодарни сме и на всички учители, които са влизали при нас! Чувстваме се късметлии, че работихме с най-добрите! Вие сте част от нашето голямо семейство!

Огромни благодарности и на класната ни – Галина Димитрова, към която изпитваме дълбока почит и искрена обич! В началото я смятахме за Желязната лейди със сериозното държание, дългите планове и гадните тестове. После я опознахме и се влюбахме в младежкия й дух, в авантюристичната й осанка и топлата усмивка. Госпожо, благодарим за професионализма, с който ни подготвихте, за майчината грижовност, която изпитвахме към нас, и за хилядите щастливи моменти заедно! Пожелаваме Ви да сте жива и здрава дълги години, да продължавате да се радвате на живота така, както само вие можете, да видите всяко кътче от света и да не свалите усмивката от лицето си! Тя е най-хубавото във Вас!

12б клас

Уважаеми ученици!

Предстои ви завършването на вашето училищно образование. Надявам се на всички. Това е важен момент за вас, за вашите близки, но и за нас – вашите учители. За вас и близките ви – защото трябва да започне вашата зрялост и самостоятелност. За нас – защото е някаква оценка за нашата работа. Предкусвайки от силните емоции на предстоящите тържествени моменти, ще си позволя да направя паралел с друго силно емоционално събитие – началото на Априлското въстание, което също предизвежда едно ново начало. Все пак съм учител по история. В своето писмо до апостолите в Панагюрище Каблешков описва обстановката в Копривщица така:

“...знамето се развява пред конака, пушките гърмят, придружени от екота на камбани, и юнаците се целуват един друг по уличите.”

Копривщица, 20 април 1876 г., Т. Каблешков

Сега, когато и на вас ви предстои да развеете знамето на знанието и отговорността, получени в училище, когато все още не се чува гърмежа на тапите от шампанското, придружен от броенето до дванадесет, а с целувките ще бъдете внимателни, убеден съм в това, искам да ви пожела много здраве, много успехи и да сбъднете повечето си мечти. И да пазите хубавите спомени за ВАШЕТО УЧИЛИЩЕ, за вашите съученици и приятели, и за вашите учители. Надявам се за всички.

Плевен, м. април 2022 г., Г. Делиев

Трудно бих могла да обхвана с една дума качествата на целия клас. В един от часовете ни по български език обаче г-жа Димитрова намери точното определение: „Вие не сте 12д, вие сте 12,шеф!“ И да, наистина мисля, че това е едно изключително точно обобщение, защото то обхваща палитрата от качества, които можем да открием във всеки от нас. Ние имаме силна вяра в себе си и в своите способности. Ние сме целеустремени, знаем какво искаме и не позволяваме на други да определят нашите приоритети. Не се страхуваме да правим грешки и да се учим от тях, предпочитаме да изпитаме всичко „от първа ръка“. Имаме креативно мислене. Умеем да общуваме и винаги сме откровени. Така че определено сме едни страхотни шефове.

Не знам дали заради малкия брой ученици, или заради уникалната класна стая, в която бяхме събрани, ние моментално се напасахме. Не се разцепихме на отделни групички, несъвместими помежду си, а успяхме да се обединим в едно цяло. Без значение кои идваха или си отиваха, те веднага ставаха част от отбора и дори когато пътищата ни се разделяха, в нашия клас винаги оставаха запазени места за тях. С увереност мога да твърдя, че ние се променихме, заедно израснахме и вече не сме същите хлапата, които седнаха за първи път един до друг на бюрата в осми клас, но все още пазим това чувство за обединение, което формирахме в първите дни. Сега, изправени пред неминуема раздяла, оставаме зад нас чиновете, които ни събираха през тези пет години. Някои с нетърпение, други с лека меланхолия. Но в нас все още остава вярата, че връзките, които изградихме, няма да изстинат и винаги ще успяваме да намерим отново пътя си един към друг.

Завинаги ще пазим спомените за безбройните незабравими и шурни истории, свързани с единствената ни екскурзия заедно, с ежегодните коледни томболи и украсявания, с миниconcertите и танцовите изпълнения почти всеки ден в междучасията, с войните с хартиени самолетчета и подскачащи топчета и с всички онези, на пръв поглед, дребни и незначителни случки, които оставиха незаличими следи у нас. Накрая дойде моментът да се обърнем към нашите учители. Към всички преподаватели, които срещнахме по пътя си дотук и които поставяха нови и нови предизвикателства пред нас. Вие, които вдигахте летвата все по-високо, така че дори понякога и с крила да не можем да я достигнем. Вие ни показвахте, че дори да не успеем, това не е край на света. Научихте ни, че дори животът да ни затрупа с хиляди изпитания едновременно, не можем да избягаме и да се скрием. И че изправяйки се пред тях, ще имаме и възходи, и падения. Че имаме шансове за поправка, дори и невинаги да ги искаме, и че нищо не е решено, докато не удари и последният звънец. За 12 години ни дадохте най-ценния урок – че можем да се справим с всичко. Сега излизаме с гордо вдигната глава и сигурност, че щом преминахме през предизвикателството „Вазов“, можем да преминем през всяко изпитание, което ни е подготвил животът.

12д клас

Мои драги ученици, Скоро училищният живот ще бъде за вас само спомен от детството. Ще бъде забравен и последният урок, ще избледнее и последната задача, над която дълго умувахте. И понеже първото впечатление е най-важното, ще ви споделя своето за вас: първа среща с класа, 15.09.2017 г., 18 момичета и 10 момчета. Открити, хубави, добри лица. Плахи усмивки. Очи, изпълнени с надежда и доверие. И вече знаех, че ще се разбираме. Беше неизбежно. Не знаех обаче колко много ще ви обикна и как ще се свива сърцето ми и насълзват очите ми всеки път при мисълта, че един ден ще си тръгнете. Помислих си, че сте млади и красиви, балансирани и трезви, интелигентни и жадни за знания, една идея по-зрели за възрастта си. Мисля го и днес, когато, вече израснали млади мъже и истински млади дами, напускат любимото училище. Успяхте да запазите най-ценните си качества: искреност и добросъщност, любознателност и весел нрав. Развихте нови – трудолюбие и критичност, високостепенност към другите и към себе си, толерантност и организираност.

Не позволявайте на сърцата си да закоравят. Изпитвайте съпричастие и съчувствие към другите. Изпитвайте любов и доверие. Това е една особена грамотност на сърцето, за която няма да ви изпитваме и която не сме ви преподавали специално. Ней ще ви я преподава животът и пак той ще ви изпитва. А той е суров учител и оценките ви ще зависят както винаги от самите вас. Не забравяйте, че истинското учене започва сега, и че The sky is the limit! На добър час, мили мои! Аз благодаря, че бях част от съзряването ви, че ме дарихте с толкова радост и удовлетворение! Щастлива и богата съм със спомените.

Иглика Николова, класен ръководител на 12в

През това време имавме двама класни ръководители – господин и госпожа Йончеви. Искрено благодарим и на двамата им за отделено време и грижи. Благодарни сме, че ни помогнахте да се оформим не само като колектив, но и да израснем като отделни хора. Искаме да благодарим и на всички учители, които са ни преподавали, за търпението и железните нерви, защото със сигурност не бяхме най-спокойният клас. Поради пандемията нямаше възможността да прекараме пълноценно времето в училище, но това не прави часовете по-малко специални. Благодарим Ви за всеки един час, защото без вас преживяването нямаше да е същото! Често чувахме възрастните да казват, че гимназията е най-хубавият период от живота. Макар да звучи преувеличено, сега, когато ни остават броени дни до завършването, тези думи се оказват истина. Пожелаваме успехи и приятни преживявания на всички ученици. Наслаждавайте се на времето в училище и създайте приятелства за цял живот! Отправляме още веднъж благодарност към всички учители и училищен състав за старанието и любовта! Завинаги ще останете в спомените и в сърцата ни!

12г клас

и на финалната права. Любимци на някои учители, на други – не чак толкова, такива сме си ние – шумни сме, закъсняваме, понякога се караме, друг път се обичаме, но винаги заставаме рамо до рамо пред трудностите. Беше интересно – създадох се приятелства, имаше разногласия, имаше и много забавни моменти. Любимият 12в е много неща, но думата която ни описва е „целеустремени“. Най-искрени благодарности бихме искали да поднесем на „класничката“ – Иглика Николова. Тя ни преподаде много уроци по английски, но и много уроци по предмета Живот. Благодарим ѝ за това, че ни прие като свое семейство и че направи всичко възможно тези пет години да са незабравими. Ние се надяваме да останем в спомените ѝ като най-добрия клас. Всеки учител, влязъл в класната ни стая, е оставил отпечатък си върху нас и е допринесъл за това днес да сме достойни хора – едно огромно БЛАГОДАРИМ!

12в клас

Трудно би се описал колективът ни с една дума, но може би „индивидуален“ му пасва най-добре. Преди 5 години се събрахме от различни класове и училища, всеки със свой характер и интереси. През годините заради различията ни е имало конфликти, но те също са това, което ни е обединявало. Благодарение на нравствените сблъсъци се родиха и също толкова забавни и запомнящи се моменти. Постепенно за тези години се опознахме и свикнахме с различията си. Днес, въпреки че всеки се е оформил като индивидуална личност, а възгледите ни все още се различават, успяхме да станем един по-силотен и задружен клас. Независимо от разминаванията в характеристиките ни, в сърцата си винаги ще пазим хубавите спомени.

Помнете, че най-голямото щастие е да си полезен на другите, а най-мощната сила на света е вярата! Съхранете усмивките си, младостта и красотата, за да вдъхновявате света около вас!

Диана Йончева, класен ръководител на 12г

Уважаеми ученици, Пожелавам ви да бъдете умни и дръзки, да виждате доброто и красотата около себе си и да ги създавате! Светът може да бъде цветен, различен, усмихнат и заради вашето присъствие в него! Ценете това, което притежавате – младост, сила, свобода! Отстоявайте с воля и дух себе си и своето щастие! Бъдете силни и упорити, за да превърнете мечтите си в реалност!

Помнете, че най-голямото щастие е да си полезен на другите, а най-мощната сила на света е вярата! Съхранете усмивките си, младостта и красотата, за да вдъхновявате света около вас!

Уважаеми ученици, Пожелавам ви да намерите своя истински път! Крачате по него по-знаещи,

по-можещи, с опита, натрупан в ученическите години, по-свободомислещи, с пораснало самочувствие и компетентност. Бъдете отговорни, дайте всичко от себе си, не се предавайте пред трудностите! Животът е предизвикателство, което не бива да ви плаши, а само да ви амбицира. Вървете напред и доказвайте себе си! Това ще бъде най-голямото удовлетворение за нас, вашите учители!

Йончо Йончев, класен ръководител на 12д

Последни мисли преди последния звънец

На прощаване

Дълго време отлагах да напиша това. Последните ми думи тук. Май ще се окажат и най-истинските. Трудно ми е да повярвам, че след няколко месеца животът ми ще бъде различен, много по-различен. Че трябва да се сбогувам с училището, със съучениците, с учителите, с вестника, със самата себе си, за да поставя ново начало. Готова ли съм за това? Наистина ли е дошло времето? Какво ме чака? От месеци наред се опитвам да си отговоря на тези въпроси, все още не мога. Но и няма смисъл. Защото Животът е тук и той не чука на вратата ми, а връхлита с нея. „Хайде, твой ред е!“ – казва и се ухилва насреща ми, чакайки да си кажа сбогом. Истината е, че през тези 12 години всички ние преминахме през много. Целият ни период на съзряване, на изграждане на мнение и на търсене на свобода съвпадна с COVID ситуацията. Някои загубихме и близки. Наложих се да опознаем неправдата, да загубим себе си, за да се изградим наново, да се вкопчим в малкото, което ни остана. И аз се гордея с всички ни! Защото да искаш да живееш, въпреки че си опознал живота и си го намразил, е истинско изкуство! Не мога да кажа, че бяхме най-задружният випуск. Нито пък най-умният. Ние сме най-свободните. Всеки от нас избра себе си и своето щастие, въпреки общността. Звучи ужасно, но всъщност е красиво. Борихме се за тази свобода заедно, сега е време да се възползваме от нея самостоя-

телно!

Ще ми липсват, съученици! Всеки един от вас е толкова специален и неповторим. В началото не разбрах несериозността ви. В края ме научихте, че да си щастлив е много по-важно от това да имаш хубави оценки, един от най-важните уроци досега! С вас прекарахме страхотни 5 години заедно, имаме незабравими спомени – и хубави, и лоши, но на всички ще гледам с усмивка! Радвам се, че попаднах точно в този клас и съм горда, че ви познавам! Нямам търпение да се засечем след 10 години в Кайлъка, да си махнем с ръка по старчески и да се поздравим „С Новым годом!“, а децата ни да ни изгледат странно. Няма как да им обясним тази шега, тя ще си остане само наша. Обичам ви, второ семейство! На добър час!

Скъпи учители, вие също ще ми липсват! Имах невероятния късмет да ми преподават най-готините и най-колоритните от вас! Ще запомня всеки един! Отношението, с което работехте, търпението, вниманието, което ни отделяхте, топлината, струяща от очите ви... Уж трябваше да ни преподавате, да ни научите на академични знания, а май се оказа, че ни научихте на повече житейски. Обожавах моментите, когато се опитвахте да сте по-строги и студени, но бързо се отказвахте... Вие се превърнахте в наши втори родители, хвърляхте ни на дълбоко, но винаги бяхте готови да ни издърпате оттам. Превърнахте се в част от нас, ще си спомням за

вас с уважение и приятелски чувства! Едно огромно БЛАГОДАРЯ!

Уважаеми г-н Митев, в това училище дойдох чак в 8 клас, не съм тук от началото. Но и не съжалявам. Радвам се, че учих и на други места, защото благодарение на това успях да оценя това тук. Мотото на училището се оказа вярно – наистина не сме най-добрите, но по-добри от нас няма! Превърнали сте училището в еталон! Добрите учители, нужната дисциплина, уважителните ученици – всичко това е Ваше дело, което със сигурност изисква много труд, усилия и търпение. Адмирации и благодарности! Тук получих чудесна основа в живота! Завършвам най-доброто училище, убедена съм в това! Дойде време да си кажа „сбогом“ и с вестника. Дойдох тук по съвет на една учителка от друго училище. Знам, че ще четете и ще се познаете. Сърдечно благодаря, че ме тласнахте към първата стъпка! Надали щях да пиша тук, ако не бяхте Вие! Огромно благодаря и на Радинка Иванова! Знам, че Ви костваше много, докато се науча. Докато открих своя стил на писане. Май само не успях да се науча да проверявам материалите си за правописни грешки и да ги предавам навреме, простете! Благодарение на Вас научих основите на писането, а именно – да не си поставям автоцензура и да пиша с отношение към нещата. Надали осъзнавате колко много ми дадохте! Радвам се, че последната година работихме малко и с Кристина Младенова! Да видиш такъв млад и красив човек да работи с такава обич и страст в учи-

На добър час, Зина!

Следвай пътя, който си избрала, и се бори за своето щастие

Нашият редакционен екип отново изпраща

Благодаря ти, мило момиче! Благодаря ти за възможността да работим заедно, за удоволствието, което изпитва учителят, когато наблюдава как неговият ученик пораста, узрява, изпреварва го... И тъй като все по-рядко ми се случва да усещам подобни емоции, тези, които ти ми доставяше по пътя си, са ми особено скъпи и ценни! Ти имаш неподправен и уникален стил – развивай го, пиши, вълнувай по начина, по който само ти можеш да правиш това! Опитай се да съхраниш едва доловимата усмивка, която всеки път виждам, когато четя текстовете ти! Вярвай ми, че това, което знаеш и умееш, рядко се събира на едно място! Не чакай, а се бори за щастieto си, момиче, за-

щото заслужаваш!

Никога не сме се трудили заради националните журналистически награди, но много им се радвам, когато все пак ги получавате, а твоите са ценни и високи. И знаех, че ще бъдеш забелязана, защото при теб те не са случайност, а закономерност. Казвала съм ти го! Зинка, написаното остава! И написаното от теб остава! Остава на страниците на вестника, остава и в сърцето ми! Знай, че много те ценя и че заслугата е изцяло твоя! Благодаря ти за прекрасните години, в които бяхме заедно! Благодаря и на твоите родители за това, че си такава, каквато си!

Надявам се, че оставаме приятели!

Радинка Иванова

лище, е истинска радост за очите. Действате ни страшно ободряващо и мотивиращо, пожелавам Ви да си останете такава! А на всички мои „колеги журналисти“ – bravo! През годините се меняхте, едни си тръгваха, други идваха, но при всички се виждаше желанието да бъдете чути! Изграждахте гражданска позиция, не си мълчахте, действахте безстрашно и упорито. Вие сте доказателство, че България има бъдеще и то може да бъде светло! Радвам се, че не се отказвате, въпреки пренебрежителните коментари на съученици. „Кой

изобщо го четете това?“. Дори и двама човека да са, не се отказвайте, защото е много по-добре да си казал нещо и да не си бил чул, отколкото изобщо да не си го казал! Дерзайте, пишете с любов и от сърце! Гордея се, че работих с вас и че ви познавам! Хайде, че животът вече ме хваща с грубите си лапи. Къде ще ме заведе? Не знам. Но с него отдавна сме в разпра и ще се боря, каквото и да ми поднесе. И колкото и да не ми се иска, е време. *Скъпо училище, сбогом!*

Зина Махмудова, 12б

Досег до изкуството

Представяме ви рисунки на наши дванадесетокласници. На финалната права споделиха с нас какво им носи изкуството, какви планове кроят за своето бъдеще и какви чувства ги връхлитат на раздяла.

Нина Данаилова, 12б

Заобиколена съм от изкуство още от дете и на 2-годишна възраст създадох първата си „творба“. И по-неже за един творец няма граници, реших, че най-подходящото място за тази моя картина, са стените на апартамента ни. Тогава ми беше просто детско занимание, но след време започна да ми носи

много повече.

Изкуството е начин да оцелееш в битието, но и да създадеш своя свършен свят. Отваря очите за красотата около теб и те кара да чувстваш всичко по-силно. Започвах да намираш малки късчета рай във всяко нещо, очите ти виждат много по-ярки цветове и ти се сливаш с божественото. Развитието е пътят към себеопознаване и пре-

откриване. Със сигурност ще продължа да търся изкуството в себе си и себе си – в изкуството. Раздвоени са чувствата ми на раздяла с това не-обикновено място. Вдъхновение и творчество – които никъде другаде няма да открия. Тук намерих и най-голямата си муза сред стотиците лица. Винаги ще пазя един много топъл и любим спомен за времето, прекарано тук!

Доси Челашинов, 12д

Започнах да рисувам преди 5 години. Рисуването на герои в аниме стил ми е хоби, начин да изразя как се чувствам или да изляя гнева си от нещо, което ме притеснява. Рисуването ме успо-

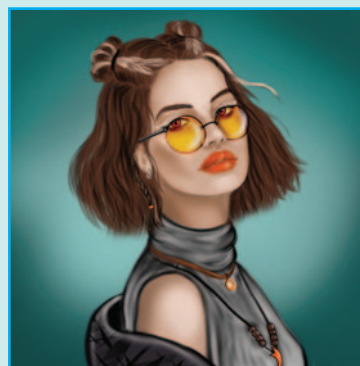
коява и забавлява. Но напоследък, покрай напрежението в училище, изпитванията и проектите, почти нямам време за това. Надявам се, когато завърша, да ме приемат в Нов български университет с графичен или интериорен дизайн. Това са

две области, в които искам да се развивам.

Билиана Динова, 12д

Изкуството винаги е било движеща сила за мен и специално рисуването разви усета ми за наблюдателност и вглеждане в детайлите. Рисувам от малка, но времето ми се уплътняваше все по-

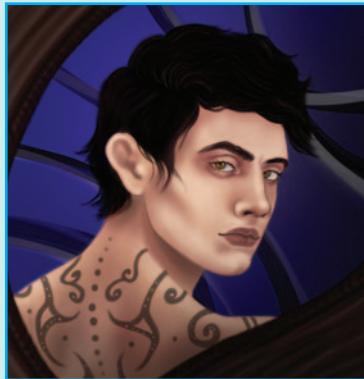
вече с годините. Дори до преди две години бях спряла да рисувам за удоволствие, но възродих заниманието си. Повлияха

ми други артисти. Рисуването ми носи много

силни положителни емоции. Със сигурност ще продължа да се занимавам с рисуването като хоби занаят и ако ми се отдаде възможност, бих продължила и професионално. На раздяла ще споделя, че последните дни в училище наистина минават доста бързо. Мисля за много неща, но особено за някои решения, които ми се налага да взема. Някои неща ще ми липсват, други – не. Това времето ще покаже. Благодарна съм най-много за приятелствата, които успях да завържа в тази сграда, и се надявам и повечето хора тук да са имали моя късмет.

Яна Иванова, 12г

Откакто се помня рисувам. Не минава ден, в който да не надраскам нещо. Рисуването винаги е било неотделима част от живота ми и е играло главна роля в изграждането на моята идентичност. То едновременно ме отделя от реалността

и ме поддържа в сегашния момент. Често пъти гледам към миналото или се притеснявам за

бъдещето и пропускам да изживея пълноценно настоящето. Но за да правиш изкуство, трябва да си напълно в сегашния момент, истински да изпиташ емоциите, които те връхлитат. Изкуството дава точно тази възможност. Рядко картините ми се получават точно така, както искам, но това не е важно, важната част е, че се наслаждавам на процеса и се развивам както в артистичен, така и в емоционален аспект. Не бих се нарекла артист, защото ми звучи твърде амбициозно, а и не се занимавам професионално с изкуство и въпреки това то е най-критичната част от деня ми. Константа, независимо от различните му форми. Нещото, към което винаги

ще мога да се обърна, ако искам да се отделим от баялното ежедневие и все пак да се насладя на естетиката на битието. А тепърва ми предстои да се сблъскам с живота, тъй като скоро приключва важен етап от него. Да бъда в училище ще ми липсва. И все пак нямам търпение да се разделя със създадената тук рутина (подлудяваща понякога) и да изляза от зоната на комфорт.

Очи в очи

Какво знаят малчуганите за Кирил и Методий?

На 24 май празнуваме Деня на славянската писменост, просвета и култура, отдаваме почит на светите братя Кирил и Методий, благодарение на които можем да пишем на собствен език. Те, заедно със своите ученици, през 855 г. създават азбуката, за да се научат хората на четмо и писмо.

Срещнахме се с най-малките, за да видим какво знаят за празника.

Мария, 2е:

- Кой са Кирил и Методий?

- Те са двамата братя, които са измислили азбуката.

- Защо са я създали?

- Създали са я, за да може да пишем, говорим и четем.

- Коя буква първо са измислили?

- Първо са измислили буквата „А“.

- Коя е любимата ти буква и защо?

- Любимата ми буква е „М“, защото името ми започва с нея.

Адриана, 2д:

- Кой са Кирил и Методий?

- Те са писатели.

- Знаеш ли къде са написали азбуката?

- Написали са я в тетрадка.

- Кога са я написали?

- Преди около 220 години.

Емона, 3е:

- Знаеш ли какво празнуваме на 24 май?

- Тогава е създадена азбуката.

- Къде е създадена?

- Създали са я на писмо.

- Кой са Кирил и Методий?

- Те са писатели, създали азбуката.

- Кога са я създали?

- Създали са я през 855 г.

Калина, 3е:

- Какво празнуваме на 24 май?

- Празнуваме Деня на славянската писменост и култура.

- Кой са Кирил и Методий?

- Те са писатели.

- Къде са създали азбуката?

- Създали са я в Плиска.

- Коя буква са създали първо?

- Буквата „К“.

Павлин, 2а:

- Какво празнуваме на 24 май?

- Празнуваме Ден на българската просвета, култура и на славянската писменост.

- Кой са Кирил и Методий?

- Създателите на азбуката.

- Защо са създали азбуката?

- За да може хората да са грамотни.

Марая, 3е:

- Коя буква са измислили първо светите братя?

- Измислили са първо буквата „А“.

- Кога са написали азбуката?

- Написали са я през 855 г.

Милица, 3е:

- Какво празнуваме на 24 май?

- Тогава е създадена нашата азбука.

- Къде е създадена азбуката?

- Създали са я в Солун.

- Коя е твоята любима буква и

защо?

- Любимата ми буква „Д“, защото месецът ми започва с нея.

Никол, 2д:

- Кой са Кирил и Методий?

- Писателите, създали азбуката.

- Защо са създали азбуката?

- За да може да говорим на български.

Леа, 3б:

- Кой са Кирил и Методий?

- Те са двамата братя, написали азбуката.

- Коя буква са измислили първо?

- Първата измислена буква е „А“.

- Къде са създали азбуката?

- Създали са я в храм.

Детелин, 3б:

- Кой са Кирил и Методий?

- Те са двамата братя, създали азбуката.

- Защо са измислили азбуката?

- За да може да говорим, иначе щяхме да сме животни.

Борис, 3б:

- Кой са Кирил и Методий?

- Те са написали българската азбука.

- Къде са написали азбуката?

- Написали са я в манастир.

Ния, 3б:

- Кой са Кирил и Методий?

- Те са хората, създали първата азбука.

- Защо са я създали?

- Създали са я, защото българите са нямали свой език и са говорили на гръцки.

Сияна, 3б:

- Кой са Кирил и Методий?

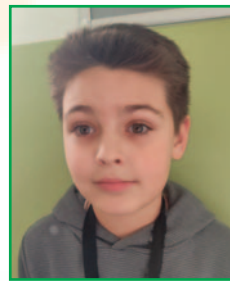
- Те са светите братя, създали българската азбука.

- Къде са създали азбуката?

- Създали са я в Солун.

- Защо са я създали?

- За да може България да има свой език и азбука.

Яна Янева, 7б
Стефания Петрова, 7б

Урок № 1

Наръчник за дипломати

Когато чуем думата „дипломация“, ние я асоциираме с посолства, политика, международни отношения. Да погледнем обаче на дипломацията като на човешка характеристика, която ни помага да общуваме с другите. Дипломацията е това, което разграничава животинския инстинкт и човешкия разум. Тя представлява и качеството ни да разберем какво се крие зад вратата на стаята на наши близък, като ни учи да не влизаме натрапливо, ами сдържано да почукаме.

За дипломата в живота са ясни някои фундаментални предзнавания, на които никой не ни учи, а сами ги разбираме впоследствие. Дипломатите са едновременно реалисти и песимисти. Много добре разбират каква е човешката природа и на какво е способна. Разбират желанието на хората да бъдат уважавани, изслушвани - понякога това означава да спечелиш спор. Дипломатите знаят слабостите на човека и причини за тях. Жаждата за власт, пари; тревогата и страхът. Страхът е най-важното нещо, което дипломатът трябва да се научи да контролира не само в себе си, но и в останалите. Обобщено, другите за дипломата не са по-нисши, ами по-емоционално необразовани. Това е така, защото, когато инстинктът на дипломата се задейства, означава,

че има проблем, основан на една от тези човешки слабости. В процес на преговори малките лъжи могат да играят по-голяма роля от истината. Дипломатите го знаят. За тях не трябва да бъдем искрени за наша утеха, а за тази на останалите. Затова задачата на дипломатите е да украсят тази искреност с малки лъжи. По-просто казано, когато приятели ни предложат десерт и очакват да го оценим, ние подхвърляме любезности, които дипломатите приемат за малки лъжи. Дори да не харесаме десерта, дори да не се съгласяваме с тях, дори да не разбираме тяхната нагласа, трябва да бъдем фалшиво любезни, за да защитим нашите приятелски взаимоотношения.

„Целта оправдава средствата.“ –

Николо Макиавели

Тези искрени взаимоотношения са голямата истина – личната искреност на дипломата. Всичко това се постига лесно. Просто носим розови очила и с тази нагласа се постига дипломатичен изход. Най-големият страх на дипломатите е разговорът да ескалира поради тяхната намеса. Дипломатите по принцип се стремят към мигновена деескалация, но има и моменти, в които за предпочитане е обратното. Но засега нека се съсредоточим само в деескалацията. Ключов момент в разговорите на дипломата е поднасянето на лоши новини. Наистина много деликатен похват, който изисква прецизност и дипломатичен подход. Дипломатите никога не използват негативни думи, а по-скоро боравят с позитивни изрази с негативно значение. Техните постъпки почти винаги са предумислени и целенасочени, затова преди да действат, чакат. Търпението е също тяхна ключова характеристика и знаят, че то е благодетел. Те чакат удобен момент за поднасянето на лошите новини, за нанасянето на „coup de grâce“ – чист и благороден удар, който да спуска балона им от надежда. Без да мислите много, можете да видите парадокс. Защо сръзването на надеждата се смята за благородна постъпка? Както казахме, дипломатът е реалист и песимист. За него нереа-

Покана

Училищното ръководство на СУ „Иван Вазов“ очаква на среща-разговор родители на:

- бъдещите първокласници – 16 май
- завършващите четвърти клас – 10 и 11 май
- завършващите седми клас – 26 май

Срещите са от 18 часа в зала за хранене

За подробности – suivanvazov.com

листичната надежда е по-оскъбнителна от разбиването ѝ. Лошите новини са точно това – убиване на надежди, но задачата на дипломата е умело да промени ъгъла на перспектива на този, когото информира.

„Смъртта не е най-лошото нещо, което може да се случи на човек.“ – Платон

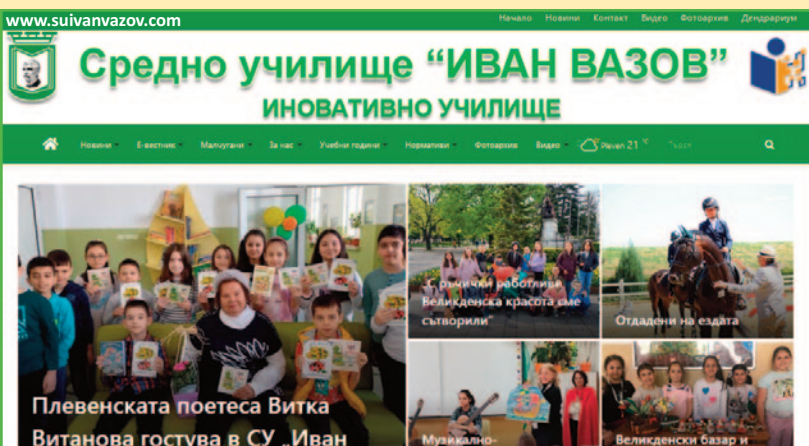
Как дипломатите дават съвети? Дипломатът трябва да е наясно с положението на човека, на когото дава съвет. Трябва да разбира най-искрените му желания заедно с най-грозните му черти. Това е така, защото дипломатът отново чака най-подходящия момент, когато да каже определени неща и да сподели вижданията си. Този момент е подходящ само когато дипломатът е сигурен, че думите му ще бъдат най-ясно чути и разбрани. Тук обаче невината е нужно търпение, защото един истински дипломат би могъл сам да създаде атмосфера и време, подходящи за разговор. Да кажем - добре планиран обяд или чаша кафе или чай на гости. Малките неща, детайлите на ситуацията градят обстановката така, че и дипломатът, и човекът, нуждаещ се от съвет, да са комфорт.

Защо трябва да се стремим да бъдем дипломатични? Ами отговорът е прост. Защото, ако ценим близките си, ще се наложи да бъдем по-тактични. Дипломатът за жалост е рядко себе си по време на преговори – той се преоблича в дрехите на събеседниците си, за да ги разбере по-добре и за да обмисли действията си. Често тяхната реч не е никак тяхна, ами продиктувана от обстоятелствата. Моментът, когато те проговорят искрено, изхвърлят всичкия си труд и мъки на вятъра. Тъжно, но реалистично! Грозно, но наложително! Нека не забравяме, че дипломатът е този, който бди над реда в човешките взаимоотношения и е готов да се намеси с правдоподобни доводи за запазването му. Затова всеки от нас трябва, макар и отчасти, да притежава дипломатичен характер. А това може да се научи!

Николай Петков, 9б

Продължава в следващия брой с Урок № 2

Вероятно много от вас не са съгласни с тези редове! Ще се радваме да чуем и вашата гледна точка по темата.

Препоръчваме

24 май От четящи за четящи

Преди време ви представихме съвременни класики, на които се радва младото поколение, но от по-възрастните остават незабелязани. Днес ще допълним списъка ви с предстоящи книги за четене. Отново предупреждавам, че не са за най-малките от вас и ако не се чувствате достатъчно зрели, надали е време да ги прочетете точно сега.

За по-големите „Крадецът на книги“ от Маркъс Зюсак

Проследява историята на Лизел Мемингер – малко момиче, осиновено в бедно немско семейство по време на Третия райх. В дните на война, мизерия и глад тя намира утеха в акордеона на баща си, новите приятели и кражбите на книги. Разказвачът на историята е Смъртта, която неизменно следва Лизел по петите. След този роман ще видите колко много имате, но не го оценявате! „Тайната история“ на Дона Тарт Разказва за момче, което влиза в ко-

лежа Хампдън, Нова Англия. Преизпълнен с амбиция и мечти, той успява да влезе в елитарна група от петима студенти, изучаващи класическа древност. Как успява да се впише на новото място, на каква цена и какво ново научи – от това разбираме колко много миналото живее и днес.

„Скандалният живот на Евелин Хюго“ от Тейлър Рийд

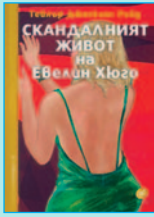
Евелин Хюго е кинозвезда, оставила зад гърба си седем брака и страхотни филми, от Златната ера на Холивуд. Тя се е оттеглила от деветилетия, докато не намира Моник – млада журналистка, на която е го-

това да разкаже истината за живота си, за да напише нейната биография. Защо сега и защо е избрала точно нея? Това се чуди и Моник, докато не изслушва цялата история на Евелин. Ще се запознаете с интригите, лъжите и болните амбиции на звездите от онова време.

„Никога повече“ от Колийн Хувър

В началото си мислех, че е от онези блудкави романтики, леко и ненапругащо четиво, а тя взе, че промени начина, по който

гледам на насилието. Лили е момиче, което е свикнало да се бори с живота. Докато изживява невероятна любовна история с перфектния мъж, тя си спомня за първата си любов и за миналото си, изпълнено с насилие, от което е избягала. Но когато се оказва, че човекът, когото обича, също е насилник, нещата се променят. Тази книга ни показва гледната точка на жертвата и ако сте се чудели защо толкова лесно прощават и се връщат при насилника си, то непременно я прочетете.

Приятно четене!

Зина Махмудова, 126

„Пасиансът на архангелите“ от Мария Лалева

Прочетох тази книга преди няколко седмици. В началото бях скептична,

понеже мислех, че книгата ще е някаква фантазмагория или някакво подобие на Библията. Да, може да се каже, че е като Библията. Този роман е Библията на живота. Пълнен е с мъдри мисли, но не разказва за християнския Бог. Разказва за този Бог, който е в самите нас, за душата и нейната чистота, за красотата на живота и смъртта, за мъдростта и за чувствата. Препоръчвам книгата на всеки, който се опитва да открие човека в себе си, да разбере кой е. Да опознаеш себе си отнема време и търпение, точно като играта на пасианс.

Марина Костова, 82

За по-малките „Похитителят на мълнии“ от Рик Рийдън

Романът от поредицата „Пърси Джексън и Боговете на Олимп“ разказва историята на дванадесет годишния Пърси, който е на път да бъде изгонен отново от училище. Той вижда навсякъде древногръцките богове. Освен това е ядосал най-могъщия от тях. Истинската мълния на Зевс е открадната и познайте кой е начело в списъка със заподозрени. Книгата разказва за приключенията

на Пърси, за доверието и за проблемите на един доста необикновен тийнейджър и за това колко ценно може да бъде приятелството.

„Училището за Добро и Зло“ на Соман Чейнани

Софи и най-добрата ѝ приятелка Агата живеят в малко градче на име Гавалдън. На всеки четири години по две деца биват отвлечени и изпращани в магическото училище за Добро и Зло, където те се обучават как да станат истински герои и злодеи като тези от приказките. На Софи подхожда училището за Добро – тя е красива и

добра. Агата пък с огромните си черни дрехи, с къщата си на гробището и с цялата си омраза към хората е отлична за училището за Злото. При отвлечането им става малка грешка. Това се оказва първата стъпка към това двете да открият истинската си същност.

„Един от нас лъже“ от Карън Макменъс

Романът проследява историята на четирима съученици, заподозрени в убийство. Всичко започва, когато в понеделник следобед петима от учениците на гимназия „Бейвю“ се събират в стаята за наказания. Един

от тях така и не напуска стаята. Саймън – създател на клюкарското приложение „Истината“, умира, но дали това е случайност? Книгата е идеална за феновете на заплетените ситуации. В нея ще откриете романтика, мистерия, приятелство и най-важното – лоялност.

Стефани Петкова, 66

„Момчето, къртицата, лисицата и конят“ от Чарли Макензи

Ако търсите интригуващо четиво, подобно на любимите ни класики „Мечо Пух“ и „Малкият принц“, не бихте сбъркали, ако дадете шанс на „Момчето, къртицата, лисицата и конят“. Наскоро преведената на български език книгата се предлага

в луксозно издание с невероятни илюстрации и калиграфии на Дамян Дамянов. Историята събира между страниците си едни от най-съкровени чувства – щастието, тъгата, самотата, любовта, надеждата и истинското приятелство. Книгата се превръща в огледало на мечтите и страховете, присъщи на всички нас. Припомня ни за безценното настояще и красотата в малките неща. Интересно четиво, подходящо за малки и големи. Книга, която те кара да се чувстваш у дома!

Александра Симеонова, 76

Вечната борба между доброто и злото

Дали злото побеждава само тогава, когато доброто мълчи?
А кое е добро и кое зло в този голям свят?

Доброто и злото са универсални категории. Били са разглеждани още от древността, понякога са сменяли имената, лицата и дори местата си. Доброто и злото винаги са съществували и винаги ще съществуват, защото са потребни за хората. Защото са част от хората. Ние не сме само добри или само лоши – светът също. Ние сме тези, които му дават живот, които го оцветяват и населяват, които запълват празнотите му и е естествено светът да е наше отражение. Защо разговорът за злото и доброто е винаги актуален? Отгово-

рът е прост – никой не може да каже кое е абсолютното добро и абсолютното зло. Никое действие само по себе си не е добро или зло. Няма ясно очертана граница между двете. Единствено човек, сам за себе си, може да прецени. Действията са подвластни на обстоятелствата, а решенията, които хората вземат, са все анализирани, оценявани, критикувани. Тук е и основният проблем – доброто и злото са разбирания с различни граници за всекиго, но обществото обича да сочи с пръст. Обществото се нуждае от виновен. Виновен за какво? Виновен за чо-

вешкото страдание, неуспехи, смърт, страх и всичко ужасно. Може би хората не знаят какво са доброто и злото, но те определено знаят кой е добър и кой – зъл. Хората твърдят, че мразят злото. Те лъжат. Когато има зло, има виновен, има нещо, от което всеки се стреми да се отдалечи, нещо, което няма нужда да бъде разбрано. Марк Твен пише: „Но кой се моли за Дявола? Кой през 18 век притежава човечността да се моли за грешника, който се нуждае най-много от това?“ Дали не бързаме? Дали не чуваме? Дали единствената разлика между

героя и злодея в приказката не е просто човекът, който разказва историята?! Кога надвива злото? Дали когато доброто мълчи? То побеждава тогава, когато е по-силно. Когато човешката алчност, мъст, безскрупулност изместят човечността, добротата и състраданието. Злото побеждава, когато доброто е слабо. Не се тревожете! Тези победи са важни. Защото светът не е утопия. Защото, ако нямаше зло, нямаше да разбираме, да оценяваме и дори да знаем доброто. Защото историята помни великите битки, в които не се отказваш и печелиш въпреки превъзходството на врага. Животът не е приказка. Решенията, които вземаме, винаги са добри. Но всичко това не означава, че ние не сме добри, не означава, че доброто в нашите

сърца е заспало или мълчи, изправено пред злото. Означава, че сме хора. Хора, които грешат, падат, нараняват се, изгубват се някъде по пътя, страхуват се, плачат и са объркани, но никога не спират да се движат, да вярват, да опитват, да се учат, да се смеят, да се усмихват, да гледат напред. Доброто никога не мълчи, точно както злото никога не спи. Тези две противоположности са винаги в баланс. Понякога ни се струва, че не е така, но колкото и студена да е зимата, лятото винаги идва. Колкото и тъмна да е нощта – сутринта винаги идва. Без значение как вие разбирате доброто и злото, без значение колко отчаяно изглежда ситуацията, не спирайте да вярвате в по-доброто утре! Защото, докато има надежда, има и начин.

Вяра Димитрова, 106

Пристрастия

#Помощ! #Българскиезик

Защо ни затруднява родното слово?

Някога замисляли ли сте се по време на час по български език как английският ви е по-лесен? На мен доста често ми се случва. Не трябва ли българският език да ни е най-лесен, все пак е нашият роден език? Кое ни затруднява толкова?

Една от главните причини може би е, че има много правила – от сложни, по-сложни. Не е като в английския – там нещата се полу-

чават и без тях. Затрудняват ни и изключенията от всички тези правила. Друго нещо, с което се сблъскваме, са диалектите, жаргоните и старите думи, които не изучаваме, а някак се очаква да знаем от само себе си. Ако се занимавахме с това в часовете, би било по-различно. Бихме могли да разбираме по-лесно нашите поети и писатели. Повечето хора се държат все едно диалектите са

нещо изключително срамно и ако ги използваш, си необразован. За мен това въобще не е вярно. Аз твърдя точно обратното. Колкото повече диалекти знаеш и използваш, толкова по-богат е речникът ти, толкова по-свободно можеш да се изразяваш. В часовете по български език въобще не се изучава българския език. Изучават се всевъзможни правила, но не и български думи.

Нека да сме честни – никой не обича постоянно да учи правила, които не може да запомни. По този начин доста ученици се отказват от това да внимават в часовете.

Има и друг фактор – нашето обкръжение. Ако хората около нас не говорят правилно, ние запомняме грешката, без да я разпознаваме като такава, а после в училище идват мъките. Как стои същият въпрос по отношение на английския? Защо и него не запомняме грешно? Отговорът е много прост. Грешката веднага ни прави впечатление и ние поправяме другия, понеже в учебните

часове сме запомнили кое е правилно и кое не. Вероятно часовете по български подценяваме, приели, че няма да се справим с правилата, а и нали се оправяме криво-ляво, казваме си – животът е друг, знаем езици, те са на почит в нашето съвремие. Владеем го на чужди езици е несравнимо богатство, но не бива да обръщаме гръб на своя език, на българския език. Наш дълг е да сме горди носители и пазители на българското слово. За да нямаме трудности при използването му, трябва да го изучаваме по-задълбочено и съвестно!

Марина Костова, 82

Забавно

Хороскоп

Месец май

Овен – Ще блестите благодарение на нова енергия. С идването на пролетта ще почувствате голяма доза мотивация за упражнения, а благодарение на силната си воля, която определено няма да ви липсва през този период, ще забележите страхотни промени.

Телец – Този пролетен месец ще бъде фокусиран предимно върху връзките. Дълбокото съзерцание и осмисляне на нещата няма да са на дневен ред. Ще бъдете поспонтанни, така че не се страхувайте да се възползвате напълно от всяка възможност, но известна доза предпазливост би била подходяща.

Близнаци – Настроенията ви ще се променят като на увеселително влакче и нуждата винаги да имате последната дума, ще се засили. Този подход обаче може да прогони приятелите ви и те ще искат да се държат на разстояние от вас. Така че не бива да се вкопчвате толкова в истината си, за да не спорите излишно с някого, на когото наистина държите.

Рак – Можете да очаквате неконтролиран изблик на емоции, който може да причини значителни проблеми както в личния, така и в професионалния ви живот. Вашето поведение ще бъде предимно импулсивно, така че през този период се опитайте да се съсредоточите върху вътрешния мир и се опитайте да обмислите нещата, преди да кажете нещо.

Лъв – Независимо дали става въпрос за промяна във вашето поведение, в работата или промяна във визията ви, ще се насладите максимално на живота. Това обаче ще донесе и някои негативи. Ще искате да се отървете от настоящите си задължения и да се насладите на свободата си. По-късно може да съжалявате за тези промени.

Дева – Буквално ще жадувате за прегръдка от някой близък и няма да можете да получавате достатъчно физически контакт. През този период ще започнете да се вкопчвате в много неща и да искате всичко веднага. Това ще ви държи в постоянно напрежение. В същото време ще сте склонни да си измисляте сценарии, което често може да доведе до разочарование. Насладете се на настоящия момент и се оставете да бъдете увлечени от това, което животът ви предлага в този момент.

Везни – През този месец ще подобрите комуникационните си умения. Ще ги използвате най-вече в работата, където най-после ще добиете кураж, ще се откритите от тълпата и ще поставите условията си. В същото време ще сте мотивирани да учите чужд език, в което ще сте първенци и ще започнете да търсите възможности да комуникирате с хора, за които това е майчин език. Ще копнеете за време, прекарано със семейството, затова планирайте пътуване заедно в планината. Ще видите колко добре ще ви се отрази, а допълнително и ще укрепи връзки, за които не сте имали време напоследък.

Скорпион – Настроенията ви ще се менят и дори и незначителни

неща може да ви изкарат от равновесие. Поради това е препоръчително е да се научите как да се справяте с емоциите си, защото в противен случай променливите ви настроения може да обезкуражат приятелите и семейството ви да прекарват време с вас. През този месец също ще сте в много добра физическа форма, така че не се страхувайте да се възползвате от това. Най-подходящата дейност за вас е бягането.

Стрелец – Ще сте мотивирани да вземате участие във всякакви спортове и упражнения, които видимо ще се отразят на стойката и цялостното ви здраве. Дайте си малко време за почивка и не забравяйте да се храните добре.

Козирог – Ще бъде предизвикателство за вас да забравите за работата. Животът ви ще бъде изцяло свързан с работата и независимо дали ви харесва, или не няма да можете да спрете да мислите за задълженията си дори и у дома. Независимо от това вие сте систематични и за вас няма да е проблем да намерите време за семейството и приятелите си.

Водолей – Ще сте доста упорити и дори груби в преследването на целите си. Ще се справяте по-добре, отколкото шефа ви е очаквал, и той ще бъде удивен от постиженията ви.

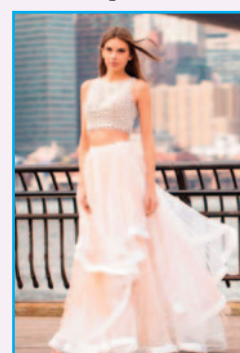
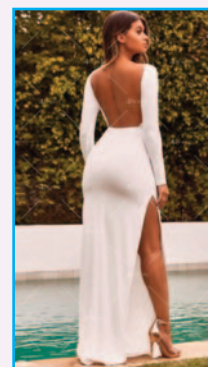
Риб – Ще изглеждате като различни хора поради влиянието на Меркурий. Вашите ораторски умения ще се подобрят, а това може да ви бъде от полза по много начини, но също така ще доведе до изкушението да манипулирате другите.

Людмила Венциславова, 11а

Модата при балните рокли през 2022

Много момичета мечтаят за своя бал, за това да се облекат с красиви рокли, да имат прекрасни грим и прическа. Проверихме какви ще са тазгодишните тенденции сред абитуриентките.

Отново дългите рокли ще бъдат предпочитани пред късите. Остава актуална и още една тенденция сред завършващите момичета – роклите с гол гръб. За поредна година този тип облекла са много харесвани. Запазва се интересът и към роклите с цепка. Отдавна са на мода и тези с цветни мотиви. Те придават елегантност и ефирност на младите момичета. Сред предпочитаните ще бъде и тоалетът от две части, като горната е по-

къса, а долната – дълга дантелена пола. Някои тенденции от миналата година обаче вече не са актуални. Например роклите, които отпред са къси, а отзад – по-дълги.

Нещо, което наскоро стана популярно, е момичета, които вече са завършили, да подаряват роклите си на други, които не могат да си позволят да си купят бляскава премяна. Според мен това е един страхотен начин да направиш добро, защото знаем, че в повечето случаи роклите на вече завършилите абитуриентки стоят в гардероба и не се използват. Някои дори осигуряват грим и прическа на момиче в затруднено положение.

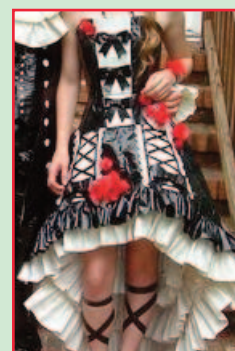
Очакваме роклите на завършващите да са невероятни и сме сигурни, че момичетата от нашето училище ще са ослепителни!

Цветина Данчева, 7а

Топ 5

Абсурдни абитуриентски рокли, на които ще се смеете

5. Ако целта ви е да изпъкнете или да изплашите някого, то тази рокля е за вас! Още не е Хелоуин, но някои се подготвят отрано...

4. Ако тази рокля ви харесва, то вие или сте 7-годишно дете, което обича анимационни филмчета, или вкусът ви за дрехи е меко казано различен.

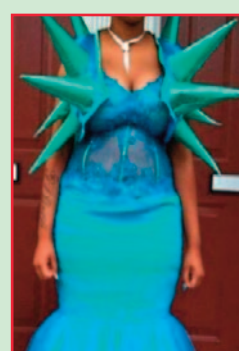

3. Не знаем какво да кажем, освен че тази рокля трябва да бъде в черния списък

на модната полиция. Но едно е сигурно – ще привлечете внимание.

2. Ако целта ви е да отблъснете хората, които не харесвате, поздравления! Не само ще ги отблъснете, а и ще ги убодете!

1. Ако искате нещо ново, различно, невиджано досега – вземете си рокля от тоалетна хартия!

Ще привлечете погледите на хората около вас, а някои ще ви помислят за рекламно лице на тоалетна хартия!

Марина Петкова, 7а

Зорко око - открийте грешката

Загадка

Откраднато колие

Г-жа Смит се обажда в полицията, за да се оплаче, че нейното безценно антикварно колие липсва. Когато полицаите пристигат, те не откриват никакви други улики, освен че прозорецът е счупен. Вътре в къщата е пълна бъркотия, а по пода има мръсни отпечатаци.

На следващия ден г-жа Смит е арестувана за измама. Защо?

Отговор: Полицаят е сигурен, че г-жа Смит е лъгала, защото не е могла да си позволи колото. Ако е било истинско, то щеше да бъде откраднато от някой друг.

Пресметни задачите!

+	3	1	4
5	8		
4			
2			

+	3	2	4
5			
7			
6			

+	2	3	1	5
4				
0				
3				
5				

+	2	3	1	5
4				
0				
3				
5				

Кръстословицата ти реши и за игри се пригоди!

Вече сме грамотни!

1а

Първокласниците се разделиха с букварчето. Овладели четмо и писмо, малките ученици са готови да се потопят в необятния свят на книгите!

Сложна работа е тая,
аз по себе си го знам.
Сричах половин година
и най-трудното отмина.

1б

Вече мога, като батко,
да чета спокойно, гладко.

1в

Ах, направо съм страхотно
първокласниче грамотно!

1г

1д

Редакционен екип

Зина Махмудова, Людмила Венциславова, Божидара Павлова,
Албена Методиева, Ана-Мария Христова, Вяра Димитрова, Ма-
рина Костова, седмокласници
Предпечат – Йончо Йончев, Добромир Тотев
Редактор – Кристина Младенова
гр. Плевен ул. "Иван Вазов" № 46, тел.: 064/822 280
el_vestnik@abv.bg; suivanvazov.com

Броят е редакционно приключен на 27.04.2022г.

Издава: ЛАБЕЛ ООД - гр.Плевен
Предпечат: label.bg
Печат: label.bg

Хартия: www.ema-bg.com

Тираж: 1000